

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

ขอให้รู้เนื้อรู้ตัวเถอะ คนเราอยู่ด้วยกัน

โธ่ เมื่อคืนจนเป็นไขนะ จากนี้ไปยังเป็นไขอีก โธ่ หนักมาก อย่างที่ท่าน
สมบูรณ์ที่เป็นหมอนวดให้ท่านพูดเมื่อวาน ท่านไม่เคยพูดนี้ เราก้ไม่เคยพูดว่าเจ็บนั้น
เจ็บนี้ เจย ไม่เคย ท่านก็พึดเต็มเหนี่ยว ๆ ทุกทีที่เห็นสมควรว่าจะถูกตรงไหนท่านก็ซัด
ลงไป ๆ ไม่ได้คำนึงถึงว่าหนักว่าเบา คือมันแข็งตรงใดมันก็เจ็บตรงนั้น ท่านก็นวดลง
เต็มเหนี่ยว ๆ ฟาดตามนั้น ๆ เรื่อยไป เมื่อวานนี้นวดเส้นพอลปล่อยมือ ท่านว่า วันนี้รู้
สึกว่าหนักมาก ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านว่านวดเส้นวันนี้รู้สึกหนักมาก เราก้เพียงฟังเฉย
ๆ หลังจากนั้นมามันก็ตีพิษขึ้น เป็นไขเลยเมื่อคืนนี้

แต่ไม่ทราบว่ามันน้อยวันไหนมาก วันไหนเห็นจะสลับไปทุกวัน ขนาดนั้นนะ
แบบสลับเลยนูนนะ คือท่านนวดท่านนวดถูกต้องซิ ไม่ซ้ำของเก่านะ วันนี้เจ็บแบบนี้ ๆ
สำคัญตรงนี้นั้นอยู่ในนี้ นวดทุกวันไม่ได้ซ้ำกันนะ วันหนึ่งนวดเส้นหนึ่ง ๆ แล้วเจ็บแบบ
หนึ่ง ๆ เมื่อวานนี้เข้าอุโมงค์ใหญ่มันเลย นี้แตะไม่ได้เลย พอแตะนี้ปล้ำบเลยแฉวนนี้
ขนาดนั้นมันถึงได้เป็นไขละซิ แต่ไม่ได้ อันนี้ที่หนักมากเมื่อวานนี้ ถึงขนาดที่ท่าน
สมบูรณ์ท่านพูดเอง ท่านไม่เคยพูดนี้นะ เราก้ไม่เคยพูด ที่ว่าเจ็บ ๆ อะไรนี้เราไม่เคย
พูด หนักมากหนักน้อยท่านก็ไม่เคยพูด แต่เมื่อวานพอหยุดจับเส้นปั๊บ ว่าวันนี้หนักกว่า
ทุกวัน ท่านว่างั้น ท่านว่าบรรดานวดเส้นวันนี้หนักกว่าทุกวัน

โธ่เราไม่ทราบวันไหนมันเบา ไม่เห็นมีวันเบา ฟาดลงวันไหนจะสลับทุกวัน ๆ
เราก้ฟัง ที่นี้มันก็เจ็บอีกแบบหนึ่ง ๆ อยู่อย่างนั้นทุกวัน ไม่นานนะพอลปล่อยมือไปยังไม่
ถึง ๑๕ นาที ก็มันเจ็บมาโดยลำดับตั้งแต่ขณะนวดนูนนะ จนกระทั่งถึงหยุด นวดเมื่อ
วานนี้ตั้งชั่วโมงห้านาที เรียกว่าคลุกวงในตลอด ไม่มีระยะเลย ชั่วโมงห้านาที เอาตลอด
เพราะเราก้บอกตั้งแต่ต้นแล้ว มีแขนเท่านั้น นอกนั้นพออุ้งมือไม่ค่อยเป็นอะไร แขนนี้ตัว
สำคัญอยู่ มาตลอดเราก้บอกอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถึงหนักเมื่อวานนี้

เราก้บอกด้วยว่าจุดนี้สำคัญมาก อยู่ในนี้ มันเหมือนอุโมงค์ใหญ่มันอยู่ในนี้ พอ
กระตุกกระดิกอะไร ๆ นี้มันจะกระเทือนภายใน ๆ นี้ทุกครั้ง ก็บอกท่านด้วยว่าแขนนี้ยัง
ยกไม่ขึ้น มันตึงตรงนี้ นี้ที่ท่านจะเอาแรงเมื่อวานนี้ แขนนี้ยังยกไม่ขึ้น จากนั้นท่านก็
หนักมือเลย เราพอใจเพราะเราเป็นผู้บอกเอง เราพอใจ คือท่านนวดถูกจุด ๆ ท่านก็
นวดเต็มเหนี่ยว มีหน้าซ้ำตรงไหนที่มันเจ็บมากนั้นละคือมันตึงตรงนั้น แข็งตรงนั้นมาก
เรายังบอกด้วยซ้ำ เอ้อ ตรงนั้นแหละ โธ่ ท่านฟาดลง..พิลึกนะ พอลปล่อยมือเท่านั้น
เป็นไขเลย

เดี๋ยวนี้ยังเป็นอยู่นะ มีลักษณะอะไร ๆ แขนนี้แตะไม่ได้เลยวันนี้ มันหนักขนาดนั้น ธรรมดาขนาดเส้นมาก็อย่างที่ท่านสมบูรณ์พูดเมื่อวาน ว่าวันนี้หนักมากกว่านี้ เราตั้งแต่นวดเส้นมาก็มีเมื่อวานนี้ถึงเป็นไข้ พอตีกัน เจ็บเหล่านี้ไม่ได้เจ็บเพื่อกำเริบนะ คือเจ็บตรงไหนเจ็บเพื่อจะหาย ๆ ที่มันเจ็บมากเพราะมันตึงมากแข็งมากเลย นวดอย่างรุนแรงมันก็เจ็บมาก ทีนี้เวลาหายเจ็บนั้นแล้วอันนี้มันก็อ่อนลง ๆ เราไม่เคยเห็นมันอีกเสบนะ ท่านสมบูรณ์นวดเส้นให้มานี้ไม่เคยปรากฏว่าอีกเสบอะไร ๆ ไม่มี เรื่องเจ็บยอมรับว่าเจ็บตามเหตุตามผล แต่ไม่เคยกำเริบ

ถ้ารายอื่น ๆ ที่มานวดให้เรานี้ เราต้องสังเกตตลอด ถ้านวดมันมีลักษณะแปลก ๆ นิด ๆ ตรงนี้ให้ระวังเรบอกอย่างนั้นนะ คนอื่น ๆ นวดเราได้เตือนเสมอ ตรงนั้นให้ระวังเรบอก แต่สำหรับท่านสมบูรณ์นี้ไม่บอกเลย ปล่อยเลยเทียว เพราะฉะนั้นมันถึงแบบที่ว่า จะสลับสไลด์ ถ้าธรรมดาแล้วสลับสไลด์ไปเลย แม้ที่สุดเวลามันกระตุกมันมีปฏิกิริยามันก็มี อวัยวะบางส่วน คือเส้นบางส่วนอะไรนี้ พอกดลงไปแรง ๆ นี่มันจะกระตุกผิง ๆ เลย อันนี้เราก็บอกท่านสมบูรณ์ไม่ต้องวิตกวิจารณ์ คืออันนี้มันติดของมันเส้นของมันติดเอง ผมรับทราบตลอดก็บอกอย่างนี้ ท่านก็ฟาดลง..มันกระตุกของมันอย่างแรง เอา ช่างหัวมัน

คือเส้นมันไปกระทบกันยังงไรไม่รู้ นะ เป็นบางจุดนะ บางจุดมันจะเจ็บขนาดไหนถึงขั้นที่โลกเขาพูดว่าจะสลับสไลด์มันก็เจ็บของมันธรรมดา มันไม่กระตุก แต่ไปบางแห่งนี้ โอ๊ย เอาจริง ๆ นะ กระตุกปิ้ง ๆ ในนี้ มันกระตุกของมันเอง เราก็บอกมันกระตุกของมันเอง เอ้า นวดไป ฟัดเต็มเหนี่ยว ๆ เอาจริง ๆ ไม่อย่างนั้นมันจะไม่หาย ไม่หายต้องเป็นอัมพาตแน่ ๆ เพราะมันแข็งเป็นไม้ไปหมดเลย เดี่ยวนี้ค่อยอ่อนลง ๆ ถ้าตรงไหนมันอ่อนแล้วก็ไม่ค่อยเจ็บ ถึงนวดแรงก็รู้ว่าแรงแต่ไม่ค่อยเจ็บ จุดไหนที่มันแข็ง โห้ พอจ่อลงปี่นี้แปลบขึ้นเลย รับกันเลยทันที ทางนี้ก็บอกว่าตรงนั้นละ ให้ฟาดไปเลย เอาหนักวะ

ที่เป็นเหล่านี้บอกใครไม่ได้นะ แล้วใครก็นวดไม่ได้อย่างที่วานีนะ คือรับนวด รับทนไม่ได้ว่านั่นเถอะ รู้ได้เฉพาะเท่านั้นเอง อย่างเราแย็บออกไปถาม เป็นยังไงท่านเพ็ง นวดขนาดนี้ โอ๊ย ตายเลย ท่านสมบูรณ์พูดแบบโผงผางออกมา โอ๊ย ตายเลย ยังไม่ถึงครึ่งร้องจ๊าก ๆ แล้ว ท่านบอกว่ายังไม่ถึงครึ่งร้องจ๊าก ๆ ขนาดนี้ตายเลย ท่านเพ็ง วัดถ้ำกลองเพล คือท่านเอาเต็มเหนี่ยวจริง ๆ เราก็บ่อยเต็มทีเลย จึงว่านวดแบบนี้มันนวดอริยสัจ เข้าใจไหม

ทุกข์ อริยสัจ ทุกข์เป็นของจริง ไม่เคยเป็นภัยเป็นคุณต่อผู้ใด เป็นของจริงล้วน ๆ ภัยก็เป็นของจริง ภัยก็ไม่รู้ว่าทุกข์มาเป็นภัยต่อตัวเอง ตัวเองเป็นภัยต่อทุกข์ เป็น

ปฏิกริยาต่อกันไม่มี จึงเรียกว่าต่างอันต่างจริง ภายก็มีอยู่ั้น เอาไปเผาไฟจนเป็นถ้ำ เป็นถ่านเขาก็ก็น้อย่างนั้น เขาไม่รู้รู้สึกเจ็บปวดแสบร้อนอะไร ทุกข์แสดงขึ้นเป็นฟินเป็นไฟ เหมือนอย่างไฟเขาก็ไม่รู้ว่าเขาร้อน เขาแสดงเปลวอย่างไรบ้าง เป็นความจริงของเขานั้น ๑ ผู้ที่รับทราบ ผู้ที่ยินดู ถ้ายินดูอย่างเราแล้วเข้าไปคลุกเคล้าเหยียบทั้งกองไฟเข้าไปด้วยแล้วเผาหมดทั้งตัว ถ้ายืนอยู่ตามหลักความจริงเช่นเดียวกันก็ไม่มีอะไร

คือจิตก็จริง ต่างอันต่างจริงอะไรจะมากกระทบกัน ก็ต่างอันต่างจริงอยู่อย่างนั้น นี้เรียกว่าอริยสัจ ดังที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้ว่า ทุกข์ อริยสัจจ์ ทุกข์เป็นของจริง สมุทัย อริยสัจจ์ สมุทัยก็เหมือนกัน เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง เป็นอารมณ์ที่รุ่มล่อมอยู่ที่จิต ผลักดันจิต กดจิตอยู่ตลอดเวลา มันไม่มีเจตนาว่ามันผลักดัน จึงเรียกว่าเป็นของจริงอันหนึ่ง เรียนให้ถึงแล้วมันก็รู้กันหมด เมื่อต่างอันต่างจริง ต่างอันต่างพรากันเลยไม่ยุ่งกัน

เราถึงได้พูดถึงเรื่องที่เราจับมันได้มันคงเท่านั้นไม่มีถอนเลย นั่นละของจริงถ่าลงได้ถึงใจแล้วไม่ถอน ตอนนั่งตลอดรุ่งที่ว่าอยู่วัดนามน ปีพรรษา ๑๐ เราลืมเมื่อไร นั่นเป็นพรรษาที่หักโหมมากที่สุดในความเพียรของเรา เรียกว่าเป็นนักบวชนักปฏิบัติมาแม้จะเลยไปจาก ๑๐ พรรษาแล้วก็ตาม มันก็มียังมีหย่อนไม่เสมอกันถึงเรื่องความทุกข์ในร่างกายและจิตใจ ปีนั้นปีหนักมากทีเดียว คือร่างกายนี้ก็เหมือนเราเอาฟืนมากองไว้ นี้ ทุกขเวทนาเหมือนไฟจ่อเข้าไป ลูกเหมือนเปลวมันจรดเมฆมนู่น ทุกขเวทนาเผาร่างกาย นี้ละที่ว่าทุกข์มากที่สุด

ที่นี้เมื่อถึงขนาดนั้นแล้วจะทำไป จิตจะทนอยู่เฉย ๆ ไม่ได้นะ ไม่เรียกว่ามรรคสัจจ์ มรรคสัจจ์ต้องเป็นความจริงอันหนึ่งของมรรค ของสติ ของปัญญา พิจารณาเห็น จนกระทั่งแก้กันตกแล้วนี้ สำหรับเราเอง นี้ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี้ภาคปฏิบัติที่เอามรรคเอาผลจากพระพุทธเจ้าที่ทรงแสดง ที่เรียกว่าทำทนายมาตั้งแต่วันตรัสรู้ที่แรก จนกระทั่งวันปรินิพพานและตลอดไปอีก เป็นของจริงมาตลอด มันมาปรากฏขึ้นที่นี้ ใครจะรู้จะเห็นได้ยังไง เวลาเห็นมันกระเทือนถึงกันหมด

ทุกข์ถึงขนาดที่ว่า หือ นี้เวลาจะตายมันจะเอาทุกขเวทนาหน้าไหนมาหลอกเราวะที่จะให้เราหลง นั่นนะเห็นไหม คือขนาดตายมันก็ตายเฉย ๆ ตายต่างอันต่างจริงไปเลย ไม่มีใครกระทบใคร จึงเรียกว่า ทุกข์ อริยสัจจ์ สมุทัย อริยสัจจ์ มคฺค อริยสัจจ์ มรรคสติปัญญาก็เป็นความจริงถึงกันแล้ว ต่างอันต่างจริง นี้โรธก็คือความดับทุกข์ มันก็ดับของมันไปเอง ต่างอันต่างจริง

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่อย่างนี้ละ กิเลสมันก็สด ๆ ร้อน ๆ หลอกอยู่ตลอดเวลาไม่มีวันอิมพอ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกถึงหลงตลอดเลย เวลาเข้าถึง

กันจริง ๆ เป็นอย่างนั้น จนถึงขนาดอุทานออกมา เอ้อ เวลาจะตายมันจะเอาทุกขเวทนา หน้าไหนมาหลอกเราให้หลงวะ นั้นฟังซินะ ก็ทุกขเวทนาหน้านี้แหละ ถึงขั้นตายก็หน้านี้เองไม่เป็นหน้าอื่นมาจากไหน มันถึงกันแล้วนี่ ตายก็ตายไปเลย ต่างอันต่างจริงไปเลย ไม่มีอะไรกระทบกัน นั้นละอริยสัจจะ ที่ว่าถอนสมุทัยได้โดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ นี้ละ มคฺค อริยสัจจํ

เวลาทุกขเวทนาหนักมาก สติปัญญาจะอยู่เฉย ๆ ไม่ได้นะ สติปัญญาทำงาน หมุนตัว ๆ แยกแยะเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ เรื่องทุกข์ เรื่องกาย เรื่องจิต แยกกัน ๆ ๆ ตลบทบทวน ยิ่งทุกข์มากเท่าไรสติปัญญานี้จะอยู่ไม่ได้นะ หมุนตัว ๆ ถ้าพูดสรุปความก็เรียกว่า เพื่อหาทางออก เวลานี้ถูกกักถูกขังแล้วด้วยทุกข์อย่างหนัก จะแก้กันวิธีไหน สติปัญญามันออก แล้วเบิกกว้างออก ๆ ฟาดแยกออกไปเลยว่า ต่างอันต่างจริง ๆ ฟุ้งเลย นั้น ทุกข์หายหน้าไปเลย นั้นเห็นไหม ต่อหน้าต่อตานี้ ที่กำลังจะเป็นจะตายอยู่ในขณะนั้น เวลาพิจารณารอบแล้วนี้ดับพืบเลย ทุกขเวทนาไม่มีอะไรเหลือ

แต่สำหรับเราเป็นสองอย่างเราก็บอกตรง ๆ มันเป็นอย่างนี้ก็พูดได้เต็มหัวใจละชิ เต็มปาก เวลามันถึงกันมันรอบกันจริง ๆ แล้วทุกขเวทนานี้ดับพืบหมดเลย กายพืบดับ จิตเราจะพูดว่าธรรมดานี้ไม่ได้นะ คือสักแต่ว่าปรากฏ คือปรากฏไม่ใช่สักแต่ว่าที่ว่าไม่มีค่านะ สักแต่ว่าอันนี้คือสักแต่ว่าปรากฏ แต่ปรากฏนั้นเป็นธรรมชาติที่อัศจรรย์เหนือทุกสิ่งแล้ว นั้นจิตตายไหมละ เห็นไหมละ อันใดตาย แยกกัน ต่างอันต่างจริงทุกสิ่งทุกอย่าง จิตก็จริงของจิตนี้เด่น แต่จะพูดว่าเด่น ๆ นี้ไม่ได้นะ มันหากพอดีอยู่กับผู้รู้มันแหละ เวลาพูดออกมามันผิดมันพลาดนะ ได้แต่ว่าสักแต่ว่าปรากฏ คือความปรากฏนั้นเป็นความอัศจรรย์ อยู่ในวงอริยสัจอยู่นั้นตรงนั้น มันชัดขนาดนั้น

ทีนี้เมื่อเวลาได้หลักได้เกณฑ์มันกล้าหาญชาญชัย จึงได้เคยพูดให้ฟัง ขึ้นไปหาพ่อแม่ครูจารย์มัน ก็ธรรมดาลูกศิษย์ไปหาครูบาอาจารย์ ความเคารพเลื่อมใสศรัทธา มารยาททุกอย่างต้องเหมือนผ้าพับไว้ด้วยกันหมดนั่นแหละ แต่เวลาเราขึ้นไปหลังจากที่พัดกันเต็มเหนี่ยวได้หลักได้เกณฑ์มาเต็มที่แล้ว ขึ้นไปคราวนี้ถือครูบาอาจารย์เป็นคู่ต่อสู้เลย พัดกันเลย เห็นไหมละ คือความรู้ความเห็นมันอาจหาญ เราไม่เคยรู้เคยเห็น เวลามันเป็นขึ้นมานี้ฝั่ง ๆ ขึ้นไปกราบปั๊บแล้วก็เล่าเลยทีเดียว ผาง ๆ ฟุ้ง ๆ ฟุ้งเลย ท่านก็นิ่งฟังเฉย แต่ท่านฟังทุกกิตทุกกินะ กิริยาของการดำเนินผิดพลาดประการใด ท่านคอยจับตอลอดเวลา

เราก็พูดเต็มเหนี่ยวของเราที่พูด จนกระทั่งถึงจุดสุดท้ายว่าดับพืบไปด้วยกันหมด มันลงถึงจุดนั้น มันไปยังไงมันถึงลงจุดนั้น ก็บอกไปโดยลำดับลำดับ จจนกระทั่งเมื่อมันรอบแล้ว ๆ มันก็ลงฝั่งเลยเทียว ทุกขเวทนาดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ร่างกาย

ดับจากความรู้สึกทั้งหมดไม่มีอะไรเหลือ จิตจะว่าดับนี้มันพูดไม่ได้ ที่ว่าสักแต่ว่าปรากฏ อันนั้นละนะที่แปลกต่างอยู่ในวงอริยสัจที่เป็นของจริงทุกสัต์ทุกส่วน ธรรมชาติอันนี้จิต อันนี้ที่สักแต่ว่าปรากฏ แต่ปรากฏด้วยความอัศจรรย์นะ มันเด่นอยู่ตรงนั้น

เวลาเล่าถวายท่าน โอ้ย เอาอย่างซิงซังตึงตัง ท่านไม่เคยเห็นนี่ กิริยาอย่างนั้นไม่เคยมี ก็เราไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นไม่เคยเป็น ก็อยากจะเล่าถวายครูบาอาจารย์ เมื่อผิดพลาดประการใดท่านจะได้แก้ไขหรือตัดแปลง ฟาดให้เต็มเหนี่ยวว้างั้นเถอะ เราต้องการเต็มเหนี่ยวแล้ววันนั้น พอพูดจบลงเราก็อบอปปอง ท่านก็ขึ้นละที่นี้นะ พอเราเงิบไปแล้ว เรียกว่าหมดฝีมือแล้ว หมอบอยู่มุมเวที่ว้างั้นเถอะ คอยฟัง ท่านก็ขึ้นเปรี้ยง ๆ เลย มันต้องอย่างนี้ เอะละ ที่นี้ขึ้นเลยนะ โอ้ย เสี่ยงท่านลั่นเลยนะ เอะละที่นี้ได้หลัก เอะละอย่าถอยนะ อรรถาพนี้มันไม่ได้ตายถึง ๕ หนแหละ มันตายเพียงหนเดียวเท่านั้น เอะลงไปเลยที่นี้ อย่าถอย ได้หลักแล้ว

โอ้ย ทางนี้ก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง ทั้งจะกัดทั้งจะเห่า เห็นใบไม้ร่วง ใบไม้แก่ใบไม้อ่อน เห่าทั้งนั้นกัดทั้งนั้น เรียกว่าได้กำลังใจ ถูกต้องแล้วที่เราดำเนินนี้ มีแต่จะพุ่งเท่านั้น นั่น ขึ้นไปวันหลังท่านก็แยบเหมือนกันนี่นะ ทางนี้ก็ขึ้นผิง ๆ ขึ้นคนละแบบนะ แล้วแต่มันจะรู้จะเห็นยังงั้นมันจะขึ้นขึ้นขึ้นมาของมันเอง เพราะความรู้ในหลักธรรมชาติ ไม่ต้องไปศึกษาเล่าเรียนจากใคร แต่เป็นของที่แน่ แน่ตลอด มีแต่ อ้อ ๆ เรื่อยไปเลย นี่ละของจริงที่เห็นแล้วเป็นอย่างนี้

ที่เราได้ยินได้ฟังจากนั้นจากนี้ ฟังมาเท่าไรก็ตามเถอะ มันก็มีความสงสัยอยู่นั้นแหละ จนกระทั่งเราไปเจอจริง ๆ แล้วหายสงสัยทันที ไม่ว่าจะไปเห็นด้วยตาของเรา ได้ยินด้วยหูของเราแล้วหายสงสัย เพียงคนเล่าให้ฟังเฉย ๆ ไม่หาย เราไปเห็นด้วยตาของเรา ได้ไปฟังด้วยหูของเรา นี่หายสงสัยทันที นี่คือความจริง ไปเจอด้วยตัวเองนี่ อ้อ ๆ ขึ้นเลยทันที จากนั้นแล้วที่นี้ก็ได้หลัก

นี่พูดถึงเรื่องราวจิตที่เรียนอริยสัจจบของมัน เรียกว่าต่างอันต่างจริงไม่มีอะไรกระทบกัน ตายเวลานั้นก็ไม่มีอะไรกระทบ เพราะต่างอันต่างจริง เราเป็นสองอย่างก็บอกว่าสองอย่าง ส่วนมากเราจะไม่ค่อยเหมือนใครนะแปลก ๆ อยู่ เราพูดให้ฟังอย่างนี้นะ เวลาปฏิบัติจิตลงมันก็ไม่เหมือนใคร ท่านก็บอกว่าอุกโตะ ๆ เป็นสองภาคอะไร ท่านว่าไปกลาง ๆ นะ เราก็จับออกมาไม่ได้เมื่อไม่ปรากฏในเรา แต่พอมาปรากฏในเราแล้ว อ้อ เป็นอย่างนี้ นั่นเห็นไหมละ เวลาจะลงมันผิงเลยอย่างนี้ก็มี ใครจะคาดจะหมายไม่ได้นะ ต้องเป็นหลักความจริงแสดงตัวเอง

ที่นี้เวลามันจะไม่เป็นอย่างนั้น มันก็รอบเข้า ๆ พิจารณารอบหมด ที่นี้รอบหมดแล้วก็ต่างอันต่างจริง ทุกขเวทนามก็มีอยู่อย่างนั้น กายก็มีอยู่อย่างนั้น จิตก็มีอยู่อย่างนี้

แต่ไม่กระทบกัน เป็นแต่เพียงว่า กายและเวทนาไม่ดับ รู้อยู่แต่ไม่กระทบกัน จิตก็รู้อยู่
 อย่างนั้นไม่กระทบกัน อันนี้ตายก็ตายไปด้วยกันเลยไม่มีอะไรกระทบกัน เหมือนอย่างที่ว่า
 ด้บบหมदनันแหละ มันเป็นสองภาคนะเรา ทีนี้เมื่อมันเป็นอย่างนั้นแล้ว มันก็หยุดของ
 มัน รอบของมันตลอด จนกระทั่งถึงวาระที่มันจะค่อยขยับขยายออกมาทีนี้ มันก็รับ
 ทราบ เรียกว่าจิตถอยออกมา สำหรับเราเป็นสองอย่างนะ

เป็นทางภาคสมาธินี้ก็ลงแบบหนึ่ง ผิงเลยทันที แบบไม่ได้ตั้งเนื้อตั้งตัว ผิงเลย
 แบบหนึ่งรอบเข้ามา ๆ รอบเข้ามาเป็นเกาะ จิตดวงนี้เป็นเกาะ สิ่งเหล่านั้นเป็นของจริง
 ๆ จิตดวงนี้ก็จริงในส่วนจิต นั้นเป็นอย่างนี้แหละ แล้วก็กระทบกัน หากไม่ดับ
 ทุกเวทนาไม่ดับ เป็นแต่เพียงว่าไม่กระทบกัน ส่วนได้เสียกันไม่มี นี่ละผลของมันก็คือ
 ว่าไม่กระทบกัน เป็นของจริงด้วยกัน สิ่งเหล่านั้นจะดับหรือไม่ดับก็เป็นของจริงของมัน
 มันเห็นอย่างนั้นแล้วจะให้พูดว่ายังไง

คิดดูซิขึ้นไปหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น โหย เป็นเหมือนแชมเปียนฟาดกันเต็มเหนี่ยว
 เลย ท่านคงว่า โอ้ บ้าตัวนี้ ท่านคงคิดอย่างนั้น บ้าตัวนี้รู้แล้วทีนี้ละ บ้ามันขึ้นแล้วคงว่า
 ัจัน ขึ้นจริง ๆ นี่นะ ผิง ๆ ๆ เลย นั้นเห็นใหม่ความรู้ภายในใจถามใครเมื่อไรละ นี่ละ
 เรียกว่าของจริงที่เห็นด้วยตัวเองเป็น สนฺทิฏฐิโก สนฺทิฏฐิโก ประจักษ์ตัวเอง ๆ ไม่ต้อง
 ไปถามใคร การเดินทางรู้ รู้แบบนี้เห็นอย่างนี้ ๆ แต่ส่วนที่แยกไปทางถูกทางผิด
 ประการใดบ้าง ต้องอาศัยครูอาจารย์อีกทีหนึ่ง ที่เราเล่าถวายท่านเพื่อท่านจะได้แนะ
 มันแยกไปตรงไหนที่มันผิด ที่เราไม่รู้ ท่านรู้ คอยฟังตรงไหนมันผิดพลาดไปตรงไหน
 ไม่ถูกต้องตามหลักความจริง ท่านก็แนะ ๆ พอแนะปั๊บจับปั๊บ ๆ เลยนะ เพราะมันตั้ง
 ใจจริง ๆ เรื่องความจริงที่ท่านจะอธิบายออกมา

เพราะฉะนั้นจึงว่า พอทราบเรียนท่านจบลงไปแล้ว เรียกว่าไปหมอบอยู่มุมเวที
 คอยฟังเสียงท่านดู ท่านออกเวทีแล้วเปรี้ยง ๆ ทางนี้ก็หมอบฟัง เป็นอย่างนั้นนะ โถ
 มันอาจหาญจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา นี่พูดเรื่องทุกขสัจ ที่มาพูดเหล่านี้ละ เรื่องทุกขสัจที่
 มาพูดเหล่านี้ มันก็พวกเดียวกัน แต่นี่มันไม่ได้เป็นวงสมาธิ ไม่เป็นวงรบรากัน มันอยู่
 ธรรมดา อะไรเกิดขึ้นมาก็ธรรมดาเหมือนกันไปเสีย ทุกข์ขนาดไหนก็ธรรมดาของความจริง
 อันนั้น มันก็รู้ของมันอยู่อย่างนั้น แต่ไม่มีทำต่อสู้อันเหมือนเวลาเราพิจารณา
 ภาวนา อันนั้นต้องเพิ่มเติมเหนี่ยวนะ สติปัญญาอันใจไม่ได้เลย หมุนตัว ๆ จนกระทั่ง
 มีช่องออก เบิกกว้าง ๆ ผิงออกได้เลย นั่นสติปัญญา จะไปทนอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ไม่ถูก ไม่
 ใช้มรรคทนอยู่เฉย ๆ ต้องทนด้วยสติปัญญา ฟัดกันเหมือนนักมวยต่อสู้กันคลุกวงใน
 ต่างคนต่างฟัดกัน ใครจะไปนอนให้คู่ต่อสู้ต่ออยู่เฉย ๆ ไม่มีนะ อันนี้ก็เหมือนกัน

ที่นี้เวลาพิจารณาอย่างที่ว่า นวดสังฆนวดเส้นอะไรนี้ พุดอะไรก็พุดไม่ถูกนะ คือ ความรู้อันนี้ก็เหมือนความรู้ทั้งหลายด้วย มันก็รู้อยู่จำเพาะเจ้าของ ไม่สงสัย ๆ แต่จะ พุดให้ใครฟังก็ไม่ได้อีกแหละ พุดได้เพียงเท่านั้นแหละ เอาตายเข้าว่าเลย บอกเอาตาย เข้าว่าเลย เข้าใจไหมล่ะ พุดให้ใครฟังไม่ได้ มันเป็นเรื่องจริง นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า สด ๆ ร้อน ๆ นะ ฟัน้องทั้งหลายให้จำเอา

โห เวลานี้ก็เลสมันทับถมจนไม่มองเห็นอรรถเห็นธรรมเลย ธรรมกลายเป็นเศษ เป็นเดนไปหมด ก็เลสเป็นทองคำทั้งแท่งเหยียบย่ำทำลาย มองไปที่ไหนจนจะมองไม่ได้ นะ พุดจริง ๆ ใครจะว่าเราเป็นบ้าก็ตาม ก็เราไม่เป็นบ้า ก็โลกมันเป็นบ้าก็เลสกันทั้งหมดจะให้เราพุดว่ายังไงถ้าไม่พุดว่าอย่างนั้น อย่างนี้มันถนัดดี มันเห็นอย่างนั้นมันรู้อย่างนั้นจะให้ไปรู้ไปเห็นยังงไปพุดยังงอีก ก็ต้องพุดตามหลักความจริงตามที่รู้ที่เห็น มาละซี มองดูโลกนี้แหลม เวลานี้ละ ชาวพุทธของเราแน่แหละจนอ่อนใจจริง ๆ นะเรา โห มันยังงกัน เห็นชี้หุมราชี้หมาแห้งเป็นทองทั้งแท่ง ๆ ไปหมดเลย ทองทั้งแท่งเห็นเป็นเศษเป็นเดนไปแล้ว ถึงขนาดนั้นนะอำนาจของกิเลสเวลามีกำลังมาก มันทับหัวใจจนไม่มีอะไรที่เป็นสาระอยู่ภายในจิตนั้นว่ามีสาระบ้างเลยนะ มีแต่อันนี้ติดดินกัน โส้ พิลิกพิ ลัน

ใครเทศน์อย่างนี้ ฟังซินะ เทศน์อย่างหลวงตาบัวมีใครพุดใครเทศน์อย่างนี้มี ไหมล่ะ พุดให้มันยันก็ว่า หนึ่ง อาจไม่รู้ก็ได้ นั้น เมื่อไม่รู้แล้วเอาอะไรมาเทศน์ ว่าอย่าง นั้นก็ได้ ที่พุดนี้พุดออกมาจากความรู้นี้นะ รับกันไหมล่ะ ไม่ได้พุดออกมาจากมงายนี้ นะ เมื่อเป็นเช่นนั้นจะไม่อาจหาญได้ยังง พระพุทธเจ้าตรัสรู้องค์เดียวดวงทันทีทั่วแดน โลกธาตุ ใครมาค้ำพระพุทธรเจ้าได้มีไหม นั่นละความรู้เพียงอันเดียวเท่านั้น เหมือน กับธนบัตรจริงนี้ เพียงใบเดียวเท่านั้นชนะธนบัตรปลอมเป็นล้าน ๆ ๆ ได้หมดเลย พิจารณาซิ ธนบัตรปลอมมันมีกี่ล้าน ๆ ๆ ไม่มีความหมาย ธนบัตรจริงขึ้นใบเดียวเท่านั้นชนะหมด นั่น นี่ของจริงธรรมพระพุทธเจ้าขึ้นอันเดียวเท่านั้น ตรัสรู้ขึ้นเพียงพระองค์เดียว ชนะกิเลสซึ่งเป็นของปลอมทั่วแดนโลกธาตุหมด เป็นอย่างนั้นนะ

นี่ก็พยายามสอนโลกสอนสงสาร ไม่ได้มากก็ขอให้รู้เนื้อรู้ตัวเถอะ คนเราอยู่ด้วยกันนะ อย่าเอาแต่กิเลสไปเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กัน ด้วยอำนาจวาสนาของตัวเอง ว่า ดิบว่าดีว่าเก่งว่ากล้าสามารถ นี่มันเก่งด้วยพินด้วยไฟเผาไหม้กันทั้งเขาทั้งเรา ไม่มีใครดีนะ ผู้ที่ว่าอำนาจวาสนามาก เก่งกล้าทุกสิ่งทุกอย่างในความสำคัญของตน นั่นคือไฟทั้ง กอง ๆ มันไม่รู้ เพราะฉะนั้นธรรมจึงเตือนให้รู้ ให้รู้เสียว่าเหล่านี้เป็นพินเป็นไฟ ถ้าสงบ อันนี้ลงได้แล้วโลกก็จะเริ่มร่มเย็นทั้งเขาทั้งเรา ส่วนกว้างส่วนแคบนี้จะสงบร่มเย็นไป ตาม ๆ กัน เพราะต่างคนต่างยอมรับความจริง ผิดถูกประการใดแก้ไขเข้าหากัน ฝ่าย

ผิด-ผิดมากผิดน้อยก็แก้เข้าไปหาส่วนรวมหรือส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นความถูกต้องดีงามอยู่ แล้ว ใ้กลมกลืนกันเข้าไปได้ บ้านเมืองเราก็จะสงบร่มเย็น

แต่ถ้าลงเอาไฟเอาไฟไปจ่อเรื่อย ๆ นี้ จะสร้างมาที่ตึกที่ร้านก็ตามเถอะ ไม้ขีดไฟก้านเดียวเผาได้หมดเลย อำนาจของกิเลสมันรุนแรงขนาดนั้น ถ้าเรายังเห็นว่ามันเป็นของดีของดี นี้จะเป็นเครื่องจะเผาโลกของเรา เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยของเรานี้ จะจมได้เป็นฟินเป็นไฟได้ มันเผากันได้ระหว่างกิเลสกับธรรม เมื่อทนไม่ไหวมันก็ต่อสู้กันละซิ กิเลสก็ว่าตัวเก่ง ๆ เก่งไม่มองหน้ามองหลัง เก่งเหมือนว่าไม่มีใครเป็นคู่แข่ง ไม่มีใครเป็นเครื่องต้านทาน บทเวลามีมันก็เป็นข้าศึกขึ้นแล้วนั้น พอว่ามีนี้รับกันแล้วนะ นั้น รบกันแล้ว นั้นเห็นไหม

จะว่ามีแต่หมัดเราหรือ หมัดเขาก็มีเหมือนกันนี้ คู่ต่อสู้ไม่มีหมัดต่อสู้กันหาอะไร คู่ต่อสู้ต้องมีหมัดลวดลายเต็มตัวของทุกคน คนตีคนชกมีลวดลายเหมือนกัน เราอย่าเข้าใจว่าคนชกจะมีลวดลายเหนือโลกอย่างเดียว คนชกที่ไปกองอยู่ในเรือนจำนั้นเป็นยังงี้เห็นไหม เวลาเขาจับได้มันมีลวดลายใหม่ นักโทษในเรือนจำนั้นเวลาเขาจับได้มันมีลวดลายใหม่ ใครเป็นคนจับเขาละ ก็คนตีนั้นเองจับ จะเป็นใครไป คนตีก็มีสติปัญญา มีหัวใจเหมือนกันกับคนชกนี้ละ เพราะฉะนั้นจึงให้พยายามปรองดองกันทุกอย่าง ความรู้ความเห็นอย่าให้ขัดให้แย้งกัน ซึ่งเป็นทางแห่งความแตกร้างและความทำลายชาติไทยของเรา ขอให้กลมกลืนซึ่งกันและกัน อย่าเอามาใช้ในสิ่งที่เป็นภัยต่อส่วนรวม ทั้ง ๆ ที่มันไม่ดีอยู่แล้วเป็นฟินเป็นไฟแล้วให้รีบแก้ไขตัดแปลง อันนี้เป็นความถูกต้องของธรรม

เราจึงได้ประกาศสอนพี่น้องทั้งหลายตลอดมา เอาธรรมมาสอนไม่เป็นอื่น ถ้าต่างคนต่างปรับปรุงความเข้าใจในแง่ผิดตรงไหนให้เข้าสู่ความถูกต้อง แล้วส่วนรวมก็จะค่อยสงบร่มเย็น ๆ เมืองไทยเราก็สมชื่อสมนามว่าเป็นเมืองพุทธ เป็นเมืองสงบร่มเย็นมานานและสืบความสงบร่มเย็นไปได้ด้วยความเป็นชาวพุทธ อย่าเอาชาวผีชาวเปรตชาวมารเข้ามาทำลาย ชาติไทยของเราจะล่มจมไปได้ไม่สงสัย ถ้าต่างคนต่างฝืนต่างคนต่างอวดดีอวดดีด้วยความชั่วของตัวเองแล้ว นี้คือกองไฟ จะเผาบ้านเผาเมืองเผาทั้งตัวของเราเป็นอันดับหนึ่งด้วยนะ เราอย่าเข้าใจว่าเราจะไปเผาบ้านแล้วบ้านพินาศ เรายังอยู่นะ บ้านพินาศเราจับหายไปด้วยกัน ไม่มีอะไรดีกว่ากันละ

สิ่งที่ดีก็คือว่าให้ต่างคนต่างปรับปรุงแก้ไข อันใดไม่ดีให้รีบแก้ไขตั้งแต่บัดนี้ กฎหมายบ้านเมืองก็มีศีลธรรมก็มี มีมาเพื่อรักษาความสงบร่มเย็น ไม่ใช่มีมาเพื่อเอาไฟเผาโลกนะ ให้ต่างคนต่างนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ จึงสมชื่อสมนามว่ากฎหมายบ้านเมืองและศีลธรรมประจำชาวมนุษย์เรา แล้วจะมีขอบเขตทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย อยู่ด้วยกัน ผาสุกเย็นใจทุกคน วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละนะว่าจะไม่พูดมาก มันก็มากอยู่นั้นแหละ ไม่

รู้จะไรวันนี้ประมาณสักกี่นาที ตอนแรกยัง ๒๕ (๒๕ นาทีครับ)คงจะได้ ๒๕ มันอยู่ใน
เขตนั่น พอเทศน์ไป ๆ มันจะเตือน ถ้าเร่งแล้วลมมันจะออกแล้วมันกระแทก สักเดี๋ยวกี่
เตือนยุบยิบ ๆ หยุต อย่างงั้นละ

วันนี้แกงหม้อเล็ก ๆ กินเฉพาะพวกเราศาลา พวกนอกจากนี้อย่าให้กิน ให้กิน
แต่พวกเราที่ศาลานี้ แกงหม้อเล็ก แกงเอาะ ๆ กินสบาย ๆ พวกนั้นไม่ให้กิน คือที่ว่าไม่
ให้กินนี่คือว่า นี่มันจะออกทั่วประเทศไทย อยู่ข้างบนนั้น ว่าไม่ให้พวกนี้กิน เขาก็ได้ยิน
เราไม่ให้เขากินเขาก็ได้ยิน นี่เขาหัวเราะ กินจนท้องป่อง มาหาพูดยังงว่าไม่ให้กินยังง
เขาก็จะว่า เขาจะแหย่เราอีกนะ เอ้า กินก็กินเสียสุ ถ้าสุขโหมยกินได้กินเออะ ว่าไปอย่าง
งั้นเสีย กินอรรถกินธรรมไม่เป็นไรแหละ

เป็นยังงภาวนา เดียวนี้เป็นยังงภาวนา

ดีมากแล้วก็แย่มาก

ดีมากแล้วแย่มาก มันยังงเป็นยังงั้น เหนอ ทำไมเป็นยังงั้น แล้วดีมาก แล้วแย่มาก
มาก โอ้ย ฟังไม่ได้เลยนะ ว่าดีมากเราก็เตรียมจะให้เครื่องฉลองดีมาก พอว่าแย่มากที่นี้
ถอยกรุดทันทีเลย ทำไมเป็นอย่างงั้น ให้พยายามทำ อย่าไปคิดไปคาดในสิ่งที่ท่านห้าม
แล้ว เป็นภัย ๆ ให้พยายามอยู่ในวงปลอดภัยเข้าใจไหมละ ให้อยู่ในวงนี้ ถึงจะพลังจะ
เปลอบ้างก็ตาม คำว่าเปลอคือสติเปลอจากพุทโธ จากคำภาวนา ถึงจะพลังจะเปลอบ้าง
ก็ให้ป่วนเปี่ยน ๆ อยู่ในขอบนี้อย่าให้มันออกเตลิดเปิดเปิง พอเปลอออก ออกไปใหญ่
นั้นเสียเลย ไม่ให้ออก พอจับได้บีบไล่เข้าวงคอก เข้าวงรั้วให้อยู่ที่นั่น แล้วต่อไปความรู้
เมื่อได้รับการสั่งสมเข้ามา คำว่าพุทโธคือความรู้ที่กลมกลืน คำว่าพุทโธนี่ คือคำพูดใน
นามของความรู้ คำว่าพุทโธกับความรู้นี้ให้กลมกลืนอยู่ด้วยกัน ต่อไปเราก็สั่งสมกำลัง
คือความรู้จะค่อยเด่นขึ้น ๆ

เมื่อความรู้เด่นขึ้น ความวุ่นวายทั้งหลายที่คอยหนุนออกไป จะค่อยสงบตัวลง ๆ
ทางนี้พยายามเด่นขึ้น ๆ พอทางนี้ได้หลักได้เกณฑ์พออยู่พออาศัยได้แล้ว สิ่งรบกวนทั้ง
หลายจะจางไป ๆ ที่นี้ก็อยู่กับอันนี้เลยสบาย เพราะฉะนั้นจึงต้องสอนในจุดนี้ให้ตั้งหลัก
ให้ได้ ถ้าตั้งหลักจุดที่ความรู้ไม่ได้แล้ว มันจะไปทุกแห่งทุกหนในบรรดาที่จะทำความ
เสียหายแก่เรา มันจะไปได้ทุกซอกทุกมุมเลยนะ กิเลสนี้ชอกแซกมากที่สุดทีเดียว ก็ฟังซิ
หลวงตาเคยพูดให้ฟัง เวลามันวุ่นวายนี้จนกระทั่งตั้งสติไม่อยู่ ก็เอามาพูดให้ลูกศิษย์ฟัง
จิตดวงนี้นะ เวลาไปตั้งสติจะพัดกันเอาอย่างเต็มเหนี่ยว ขึ้นไปมันพัดเรา ๆ ไม่มีสติพอ
ที่จะตั้งตัวได้เลย พอตั้งพัวล้มผล็อย ๆ ตั้งเพื่อล้ม ๆ ไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ มันเห็นประจักษ์
ขนาดนั้น เพราะฉะนั้นมันถึงเคียดแค้นละซี ถึงขนาดที่ว่าน้ำตาร่วงบนภูเขา โถ ลืมเมื่อ
ไร ทุกวันนี้ยังสด ๆ ร้อน ๆ นะ น้ำตาร่วงบนภูเขา

คือเราจะพีดมันเต็มเหนี่ยว บทเวลามันพาดเรามันเลยเหนี่ยวไปแล้วนั้น หงายหมา ๆ ไม่มีทางต่อสู้อย่างนี้ เออ มึงเอากูขนาดนี้เขี้ยวนะ ตั้งสติมันตั้งยังงี้ ว่าความเพียรมันเพียรยังงี้ มันมีแต่ตั้งพีดล้มผล็อย ๆ ใจเรื่องปัญญาอย่านำมาใช้เป็นอันขาด คือเป็นสัญญาทันทีร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ถ้าสติตั้งไม่อยู่สัญญาต้องเป็นกิเลสร้อยเปอร์เซ็นต์พุ่งออกเลย เป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ไปหมดเลย ถ้าสติตั้งไม่ได้แล้วอย่าไปใช้ปัญญา ไม่มีความหมายว่างั้นนะ นี่เราเคยมาหมดแล้ว ที่พูดนี้พูดอย่างอาจหาญชาญชัย เวลากิเลสมันเขี้ยวจัด เขี้ยวขนาดนี้ละนะ จนตั้งสติไม่ได้ เราไปเอาอีก เอาเต็มเหนี่ยวกลับมาอีก พีดอีก หงายอีก เอา เอาอีก กูไม่ถอยละ

ไปอีก ๆ ๆ ที่ไหน ไปหาพ่อแม่ครูจารย์นั้นแหละจะไปไหน ท่านอบรมให้เต็มเหนี่ยว ทางนี้พอพีดพอได้กำลังบ้างแล้ว กลับไปอีกซัดกันอีก จึงได้มาถึงวาระนี้ ถึงวาระขึ้นพีดกันกับท่านเหมือนแชนเปียนต่อยกัน เห็นไหมละ เคยพูดอะไรก็ริยาอย่างนี้ไม่เคยใช้ออกมากับพ่อแม่ครูจารย์มัน ด้วยอำนาจแห่งธรรมนี้เต็มหัวใจแล้ว โอ๊ย มันเป็นเองนะ ผึง ๆ ๆ เลย ท่านคงจะนึกว่า นี่บ้ามันขึ้นแล้ว มันรู้แล้ว บ้ามันขึ้นแล้ว จากนั้นมาแล้วที่นี้ความเคียดแค้นที่ได้ให้น้ำตาร่วงบนภูเขาามาประมวลในนี้หมดนะ ประมวลในความพยายาม ๆ จนกระทั่งได้ผลขึ้นมาเป็นที่พอใจ พีดกับกิเลส ความทุกข์ความทรมานทั้งหลายกลายเป็นความจริงล้วน ๆ รอบตัวแล้วที่นี้ผึงเลย นั่น มันก็ยิ่งหนักเลยที่นี้

ความเคียดแค้นนี้ เรียกว่าเป็นความเคียดแค้นทางฝ่ายมรรคเป็นธรรม ความเคียดแค้นให้กิเลสในตัวของเรา เราจะฆ่ากิเลสนี้เคียดแค้นเท่าไรยังมีกำลังวังชา ความอุตสาหะพยายามทุกด้านทุกทางโหมกันมาหมด ความเคียดแค้นฆ่ากิเลสตัวเองนะ ถ้าความเคียดแค้นให้ผู้ใดสัตว์ตัวใดก็ตามอย่า ผิดทั้งนั้น เป็นกิเลสทั้งหมดเลย ถ้าเคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจเจ้าของจะพีดมันนี้ นี่เราเอาออกมาพูดไม่มีใครพูด ในตำราท่านก็ไม่ได้บอก เราเรียนเราก็ไม่เคยเห็น แต่มันก็มาเห็นที่มันแสดงออกมาเป็นความจริงจากหัวใจเรา เวลามันเคียดแค้นเต็มเหนี่ยว พอได้กำลังเท่านั้น ที่นี้กิเลสมันหมอบลง ๆ ทางนี้เราขึ้น เหมือนกับช้างขึ้นบนตะพองมันแล้ว ขอกระหน่ำลงเลย ช้างมันร้องโก๊ก ๆ ร้องเท่าไรช่างมันเถอะ น้ำตาเรายังสด ๆ ร้อน ๆ สด ๆ ร้อน ๆ พาดลงเลย

นั่นชิ่งออกมาหาพ่อแม่ครูจารย์ขึ้นทันทีเลยผาง ๆ นั่นเห็นไหม ตั้งแต่วันนั้นไม่ปล่อยเลย เราเข็ดเราหลาบขนาดนั้น กิเลสพีดหัวเราจนน้ำตาร่วงเข็ดหลาบเคียดแค้นไม่ถอย เคียดแค้นไม่ถอยหมุนตัวเลย นี่ละความเคียดแค้นนี้เป็นมรรค เคียดแค้นมากเท่าไรความอุตสาหะพยายามยิ่งหนักมาก เป็นตายไม่ว่าเลย ความเคียดแค้นเพื่อฆ่ากิเลสตัวเองเป็นมรรคล้วน ๆ เลย จึงได้เอามาพูดให้ฟัง ไม่มีในตำราเราก็เรียน มีตามความ

จริงของท่านเป็นแต่เพียงท่านไม่จดจารึกออกมา ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ความจริงมันมีแน่ ไม่มีแน่เรารู้ได้ยังไง เราเป็นขึ้นมาได้ยังไง มันเป็นของจริงด้วยกัน จึงมาแยกได้ละซี

ความโกรธความเคียดแค้นให้บุคคลผู้ใดสัตว์ตัวใดก็ตาม นี้โลกเรียกว่ากิเลสถือว่าเป็นกิเลสส่วน ๆ เลย แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นภัยในหัวใจของตัวเอง จะแก้จะทำลายมันตรงนี้ เคียดแค้นเท่าไรเป็นมรรคทั้งนั้น ๆ มีความเคียดแค้นมากเท่าไร ความเพียรยิ่งหนัก เราหนักตอนที่ขึ้นตะพองมันได้ เราได้ที่แล้วนะ ขอกระหน่ำลงไป เหมือนว่ามันอุทานมันยอมเรานะ มันยอมเรา ๆ เราก้เอาน้ำตาเราขึ้นมาทับกันเลย ภูเขาไม่ถอยนั้นเห็นไหมละ ภูน้ำตาร่วงเพราะมีง เข้าใจไหมละ นี่ละที่ว่ามันรุนแรงมากนะ ผิง ๆ เลย นี่แก้ความโกรธอย่างนี้ เรียกว่าความโกรธที่เป็นมรรค เป็นทางดำเนินเพื่อความพ้นทุกข์ เราถอดออกมาจากหัวใจเราเลยมาพูด

หลวงตาเจ้าขา ถ้าเกิดว่ามันกำลังจะออกไป แล้วเราเห็นนี้ เราตบกลับเข้ามาที่พุทโร

อยู่กับพุทโร คือมันจะออกไปนั่น คือธรรมชาติหนึ่งอยู่ภายในใจมันดันออก คืออันที่จะออกไปโน้นไปนี่ ไม่ใช่ว่าสิ่งภายนอกเข้ามานะ คือตัวนี้ดันออกไป ไปเป็นภาพอยู่ภายนอก เช่น ภาพหญิง ภาพชาย ภาพนั้น ภาพนี้ เราไม่เห็นตัวมันดันออกไป เห็นแต่ภาพที่มันวาดไว้แล้วว่ามาจากไหน ความจริงไปจากนี้ ไปเป็นภาพอยู่ทางนั้น พอรู้ที่ปีบอันนั้นจะดับทันที เข้าใจไหม

เราไม่ต้องดึงภาพกลับเข้ามา

ไม่ต้องยึด ย้อนเข้านี้ปีบมันจะหายทันที เพราะตัวนี้เป็นผู้ออกเข้าใจไหม พอเรารู้ เพราะนั้นแสดงว่าเราปล่อยแล้วไปเป็นภาพแล้ว ให้ยึดเข้ามาเด่นอยู่กับคำบริกรรมเข้าใจ อย่างงั้นละ จะค่อยดีขึ้นเรื่อย ๆ โห น่าสงสารจะทำไง ก็พยายามเต็มกำลังความสามารถ การแนะนำสั่งสอนเราทั้งเด็ดทั้งเดี่ยว ทั้งดูดำกว่ากล่าว ทั้งนี้มนวลอ่อนหวานมีแต่เป็นธรรมโอสธทั้งนั้น สำหรับรักษาโรคภายในใจของเรา พยายามเต็มกำลังความสามารถ เพราะฉะนั้นเห็นใจหลวงตานะ พยายามเต็มที่ ไปไหนนี้ไม่มีอะไรนะ สำหรับเรา เราไม่มีเราบอก ใครจะว่าเราเป็นบ้าก็เป็น เราไม่มีในบัญญัติของวัฏจักรนี้ละ ไปที่ไหนเราไปนอกบัญญัติทั้งนั้น ไม่มีทะเบียน ไม่มีบัญชี ไม่มีกฎหมายบ้านเมือง ไม่มีอะไรที่จะมาบังคับเราได้ อันนี้มันเหนือไปหมดแล้ว ไปไหน ถ้าไปแบบบ้าก็บ้านนอกบัญญัติ เข้าใจไหมละ ไม่ได้ในบัญชีนะ เราไปที่ไหนไปแบบนั้น แล้วเวลามันโลภมันอยู่ในกรอบในนี้ทางผิดทางถูกมันก็ต้องได้แยะได้ตบกันเข้าไป ๆ ให้เป็นสาระแก่ตัวเอง ให้จำไว้ละ เราสอนทุกแบบนั้นแหละ

พูดจริง ๆ เรา ไม่มีก็บอกไม่มี อยู่ในโลกนี้ก็อยู่งั้นละ กิริยาท่าทาง ธาตุชั้นธเขา มีเรามี สมมุติเขามีเรามี ดีชั่วเขามีเรามี ก็ต้องใช้ปฏิบัติประสานกันเป็นธรรมดา ๆ ใน วงสมมุติ แต่ธรรมชาตินั้นไม่ได้มาอยู่ในนี้ละ เข้าใจไหมละ อยู่กับสมมุติก็ต้องปฏิบัติให้ ถูกต้องตามสมมุติ ธรรมชาติที่นอกสมมุติก็เป็นอันว่านอกสมมุติ นั้นมันคนละแบบ เรา อยู่ในสมมุติก็ปฏิบัติตามสมมุติ เป็นขั้นเป็นตอน ๆ ให้พระนะ....

วันที่ ๑๕ นี้เราก็จะได้ไปกรุงเทพฯ แล้วยะ พี่น้องทั้งหลายให้อยู่กันเป็นสุข ๆ เรื่องพระทั้งหลายชีวิตจิตใจก็ฝากไว้กับพี่น้องของเรา ศรัทธาทั้งหลายทุกคนดูแลกัน ทั้ง ข้างนอกข้างใน มีปากมีท้องมีความหิวโหยเหมือนกัน อาศัยพี่น้องทั้งหลาย สืบความเป็นอยู่เพื่อบำเพ็ญศีลธรรม เวลาหลงตาไปแล้ว หลงตาไม่ได้ยึดเอาทานศีลภาวนาที่ น้องทั้งหลายไปนะ ทานศีลภาวนาอยู่กับพี่น้องทั้งหลายเอง จะสั่งสมขึ้นทุกคนนะ นี่ หลงตาสั่งไว้เป็นอย่างงั้นนะ คอยดูแลกัน เราไปนี้เราก็ไปธุระเพื่อช่วยโลกช่วยสงสาร หัวใจของชาวไทยเราเวลานี้อยู่นี้หมดนะ ไม่ใช่เล่น ๆ ที่เราไปนี้ก็เพราะเหตุนี้เอง

ทางโน้นโทรมาทางนี้โทรมาเรื่อย ๆ ละ เรื่องราวมันอยู่นี้หมดเลย เพราะฉะนั้น เราจึงต้องไปเพื่ออันนี้ จนกว่าว่าอันนี้จะเรียบร้อยเมื่อไรแล้วเราถึงจะกลับได้ เราจะ กำหนดว่าจะกลับวันที่เท่านี้เท่านี้ไม่ได้นะ เราต้องถือเอาเหตุการณ์ที่เราไปนี้เป็น สำคัญมาก เมื่ออันนี้เรียบร้อยแล้วก็รู้กันเองไม่ยากอะไร เพราะฉะนั้นใครจะมาถาม กลับเมื่อไร อย่ามาถามเดี๋ยวยตีปากนะว่างั้น เข้าใจไหม ใครไม่อยากจะปากแตกอย่ามาถาม เรานะ ให้เก็บปากมิดให้ดี ไม่งั้นฝ่ามือจะเข้าถึงนะ เข้าถึงปาก เอาละไป ๆ

อย่าลืมที่หลงตาสอนนะ หลงตาสอนด้วยความเมตตาจริง ๆ เข้าใจไหม พอ มันจะเฉลอให้ระลึกถึงหลงตาทันที แล้วเอาพุทโธแทนเข้าไปเลย มันจะเกลไถลไปไหน ให้มันอยู่ในวงรั้ว ๆ พุทโธ นี้ในอยู่นี้อย่าให้มันออก ให้อยู่นี้ ป่วนเปี้ยน ๆ อยู่นี้เป็นไร ตื่นก็ตื่นไปเถอะ หลับก็หลับไปเถอะ ไฟบางที่ก็ดับ ๆ แวม ๆ บางที่ก็เปิดเห็นไฟ บางที่ ก็เจียบ ก็แสดงว่า สลบแล้วก็ตื่นขึ้นมา ๆ หลับไปตายไปแล้วตื่นขึ้นมาเรื่อย เข้าใจจะ ฝากธรรมะไว้ มีทุกแบบ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd